

လူတိုင်း ယုံကြည်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့ သဘာဝလွန် ပြဿနာတွေကို မွေးရာ ပါ၊ ပါရမီနဲ့ လိုက်လံ ကူညီ ဖြေရှင်းပေးနေတဲ့ ပဟေဠိ ဆန်ဆန် ကောင် မလေး။

မကျွတ်လွတ် သူတွေအတွက် ထောက်လှမ်း စုံစမ်း ပေးနေရလို့ တစ္ဆေ စုံထောက် ဘွဲ့ကို ခံယူ ထားရသူ။

တကယ်တော့ သူမဟာ လူတွေကြားထဲမှာ ရှင်သန် ပြေးလွှားရင်း လူတိုင်းလိုပဲ... ရည်ရွယ်ချက်/ မျှော်လင့်ချက် တွေနဲ့ ဘဝကို ပုံမှန် ဖြတ် သန်း နေသူ တစ်ဦးပါ။

မတူညီတာဆိုလို့ မမြင်အပ်တဲ့ လောကသားတွေကို တွေ့မြင် နိုင် တာလေးပါပဲ။ ဒါကိုလည်း သူမရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူတွေတောင် မသိကြ ပါဘူး။

သူမဟာ စာဖတ်သူရဲ့ နံဘေးကလူ ဒါမှ မဟုတ် စာဖတ်သူရဲ့ မိတ် ဆွေ အပေါင်းအသင်း ထဲကတောင် ဖြစ်နေ နိုင်ပါတယ်။

စွဲလမ်းစိတ် ၊ မတရားမှု - စတာတွေနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရလို့ တမလွန်မှာ ဒု က္ခ တွေ့နေ ရသူတွေကို ကူညီ ဖေးမနေတဲ့ မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦးကို ဂု ဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ရေးသား ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဤအခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ကို မွန်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ၊ စေတနာ တွေနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေ ပေါင်းစပ်လို့ ရေးဖွဲ့ ခဲ့တာပါ။ မှီငြမ်း ကူးချခြင်း လုံးဝမပါဘဲ ကိုယ်ပိုင် ဖန်တီးမှု များ သာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

အပိုင်း(က) အခန်း(၁၈)
တစ္ဆေခေါ်ပွဲ

ညချမ်း ကာလ၏ လေက တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက် ရှိရာ တာရာ ၏ ဆံနွယ်များမှာ လေထဲတွင် တလွင့်လွင့် မြောပါနေသည် ။ အေးစိမ့် နေသော လေညှင်း၏ လှုံ့ဆော် သွေးထိုးမှုကြောင့် တာရာ၏ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့၌ ကြက်သီးတို့ တဖြန်းဖြန်း ထလာ၏။ တိုက်ခတ်သည့် လေပဲ ကြမ်းလေ သလား... တစ်နေကုန်ပဲ ပင်ပန်းခဲ့၍ လား မသိ။ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည် မို့ ခြုံစောင်ပါး ပတ်ထား လိုက်လျှင် အချမ်းပြေမည် ဟု သော အတွေးဖြင့် အိမ်ထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင် လာလိုက်သည် ။

တာရာတွင် အရောင် အလွန်စုံသော-ချင်းစောင် တစ်ထည်ရှိရာ ထို စောင်လေး လွမ်းခြုံ လိုက်ပါက တာရာဟာ ပို၍ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသွားလိမ့် မည်ဟု အထင် ရောက်မိတာကြောင့် စောင်ယူရန် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင် လာခဲ့ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ပြန်ကျလျက်သား ခြုံစောင်ကို ဆွဲယူလိုက်စဉ် ...

"အမလေး..."

မြင်လိုက်ရသည့် အရာကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော် လို က်မိ၏။ တာရာ မြင်လိုက်ရသည် က မှောင်ရိပ် အောက်ရှိ ခြုံစောင်ထဲ တွင် လဲလျောင်း ငြိမ်သက်နေသော-ရှည်ရှည် မည်းမည်း သတ္တဝါကြီး။

"ဟာ... မသာမ။ စွတ်ရွတ်ပြီး အော်တော့တာပဲ။ ဝှမ်းလိုက်တာ။ ငါပါဟဲ့... ငါပါ။ နန္ဒီပါတော့။ တကတည်း... အော်လိုက်တာတော်... ။ ညည်း လိပ်ခေါင်း ပြုထွက်ရုံ တင်မကဘူး... အဝှာပါ စူထွက် လာလိမ့်မယ် ... သိလား"

တာရာ အော်သံကြောင့် ခြုံစောင် အောက်မှ မည်းမည်း သတ္တဝါကြီး က ငုတ်တုတ် ထထိုင် လိုက်ပြီး စိတ်တို လက်တိုဖြင့် ထအော်လေရာ ထိုအခါမှ ဆိုင်ပိုင်ရှင် နန္ဒီဖြစ်နေကြောင်း တာရာ သိလိုက် ရသည် ။

လှိုက်ဖို သွားသော ရင်သည် လည်း ထိုအခါမှ ပဲ ပြန်လည် တည်ငြိမ် သွားသည် ။ လွှတ်ချ လိုက်မိသောခြုံစောင်ကို ပြန်ကောက် ယူကာ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို လွှမ်းပတ်လိုက်ရင်း...

"မသိဘူးလေ နန္ဒီရဲ့ ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှင်က တာရာ ခုတင်ပေါ် ရောက်နေ ရတာလဲ"

"မကာပြာကောတာကတ်(မပြောတတ်)ပါဘူးအေ။ ငါလည်း ခေါင်း မူးမူးနဲ့ ဝင်လာလိုက်တာ ဘယ်လိုက ဘယ်လို နင့် ခုတင်ပေါ် ရောက်နေ သလဲ မသိဘူး"

"ကောင်မနော်... မတော်တရော်တော့ မကြံစည်နဲ့ ။ တာရာတို့ က ဈေးပေါတဲ့ ဟာမ မဟုတ်ဘူး "

"အမလေးတော်... ကြံကြီးစရာ။ နင့် ကြံစရာလား။ လင်ပြား နှစ်ချပ် တီးရင် ကျားကြီး ကိုက် တတ်တယ်အေ"

"ဟယ်... ကျားကြီး ကိုက်မယ် ဟုတ်လား။ ကိုက်စမ်းပါစေ... အကိုက်ခံ ချင်လှပြီ။ ကျား ဆိုလို့ ကတော့ ကြီးကြီး သေးသေး အရွယ်စုံ ဆိုဒ် စုံ ကြိုက်တာ လာစမ်း... ဒီက Ready ဖြစ်ပြီးသား"

"ကောင်မ ... ဟင်... ဒါမျိုးကျ တော်တော်ရွှ။ နင့်ဟာ ပြတ်ပါသွားမယ်... ကျပ်ကျပ်ထ"

"ဟဲ့... ဘာကို ပြောတာလဲ။ နင့်စကားက ဟိုဟာလိုလို ဒီဟာလိုလို"

"ဪ... နင့်ရဲ့ ရှည်မြောမြော နှာခေါင်းကြီးကို ပြောတာပါဟယ်။ အနက်တွေ မတွေးစမ်းပါနဲ့ "

"ကဲပါ... နင်နဲ့ လေပေါ နေရတာနဲ့ အဆင်လေးတွေ လွတ်ကုန်တော့မှာပဲ။ တာရာက ချမ်းလို့ ခြုံစောင် လာယူတာ။ ပြီးရင် ဝရန်တာမှာ ကြံသကာ ရှာရဦးမယ်"

"ဟယ်... ကောင်မ ဒါမျိုးကျတော့ ကြိတ်ပုန်းပေါ့လေ။ ရမလား... ငါ့လည်း ပြဦး။ အဆင်က အကြမ်းလား၊ အချောလား။"

ငါကတော့ သိပ်မရွေးဘူး။ လာသမျှ တာဝက စောင့်ဖမ်းပစ်မှာ "

"ချောသလားတော့ မမေးနဲ့ ။ ခက်တာက ယမကာ လုလင်တွေဟဲ့။ အိမ်ရှေ့မှာ မူးပေပြီး ရစ်နေကြတာ။ တော်သေးပါရဲ့ ။"

ရပ်ကွက် ကောင်းပေလို့ ... အမူးသမားတွေ ဆိုပြီး လာမောင်း မထုတ်ကြဘူးအေ"

"အဟ... ဒါဆိုလည်း ဆွဲစိ လိုက်ကြရအောင်။ လာ... ဝရန်တာ သွားစို့။ ဟိုကောင်မ နှစ်ကောင်ရော"

"သူတို့ လည်း ဝရန်တာမှာပဲ"

"ဟွန်း... ဗိုင်းနာမတွေ... နှာဘူးမတွေ... ဒါမျိုးကျတော့ ငါ့တောင် မခေါ်ဘူး။ လာ... လာ... သွားမယ် မြန်မြန်"

နှစ်ယောက်လုံးက စရိုက်တူ စိတ်တူများ ဖြစ်၍ အတိုင်အဖောက် ညီ

ညီ ပြောဆို နေကြသည် မှာ ကြားရသူ အဖို့ ပြုံးချင်စရာ... လှောင်ချင် စရာ။ နန္ဒီကတော့ တာရာထက် ပိုဆိုး။ ခုတင်ပေါ်မှ ဝန်းခနဲ ခုန်ချကာ တာရာ လက်ကို ဇွတ်ဆွဲပြီး အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက် လာခဲ့၏။

တာရာ အိပ်ခန်းက ဝရန်တာ နားတွင် ဖြစ်၍ အခန်းမှ ထွက်လာသည် နှင့် မကြာ ဝရန်တာသို့ ရောက်လေသည် ။ လသာသောည ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် လင်းရှင်းနေပြီး တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပတတ်သော ပိုးစုန်းကြူး ကလေးများ ၏ အလင်းရောင်ပင် မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ် နေသည် ။ နန္ဒီတို့ နှစ်ယောက် ဝရန်တာသို့ ရောက်သည် နှင့် ညမွှေးပန်း ရနံ့က နှာခေါင်းဝ ဆီသို့ ကြိုင်လှိုင် သင်းပျံ့စွာ တိုးဝင်လာ၍ နှစ်ဦးသား စိတ်ကြည်နူး သွားကြရ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပို၍ စိတ်ကြည်နူး သွားစေသည် က ခြံရှေ့ အုတ်ခုံ ထက်တွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မှီခိုတွဲလျက် ပျင်းတိပျင်းရွဲ ထိုင်ကာ ဂစ်တာ တီးနေကြသော ကောင်လေးတစ်စု... ။

"မင်း ရှစ်တီဖစ်စေ... မင်း မချီးတီဖစ်စေ... ငါဟာ အမြဲ... ရှစ်တွား မှာ ဘာ... "

ကီးကြောင် နေသည့် ဂစ်တာသံနှင့် မပီကလာ ပီကလာ တေးသွားများက ဝရန်တာတွင် ရပ်နေသော လူတစ်စု၏ နားအတွင်းသို့ ဗေလုဝ နတ်စောင်းသံပမာ သာယာ ငြိမ့်ညောင်းစွာ စီးဝင်သွားလေရာ အစွန်ဆုံးမှ "ရွှန်း"ဆိုသော တစ်ယောက်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လက်လှမ်း ပြသည် ။

အောက်က သီချင်း ဆိုနေသော လူငယ် တစ်သိုက်ထဲက လည်သာ ဂျာကင်နှင့် တစ်ယောက်ကလည်း ရွှန်းကို တုံ့ပြန် လက်ပြ လိုက်ရာ ရွှန်းခမျာ ကြည်နူး ပီတိ ဖြာဝေ သွားလေ၏။ နှလုံးပီတိ ဝွမ်းဆီထိ ဖြစ်နေ

သော ရွန်းကို နန္ဒီတို့ တစ်သိုက်က ကြည့်မရ ဖြစ်ကာ...

"ဟဲ့... မိရွန်း ပါးစပ်ကြီး ပိတ်လိုက်ဦး။ ယင်ကောင် ဝင်ဥ သွားဦးမယ်"

"ဟိုက မမြင်မစမ်းနဲ့ လက်လှမ်း ပြတာကို အငှာမြင်လိုက်ရတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်က..."

"ထင်တာ တလွဲ မြင်တာ တခြားဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ နေမှာ ပေါ့အေ"

စသဖြင့် မကြားဝံ့ မနာသာ သရော်ကြသည်။ ရွန်းကတော့ ဂရုတောင် မစိုက်ပေါင်...။ သူ့ကို လက်ပြသူ ကောင်လေးကိုသာ စူးစူးကြီးစိုက်ကြည့်ကာ တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေတော့၏။

ကောင်လေးကလည်း မူးပေ နေသည် က လွဲ၍ အတော့်ကို ရုပ်ရည် သန့်ပြန့်သော အမျိုးအစား ဖြစ်ပြီး ဝတ်စားထားသည် ကလည်း ကြေးရတတ် လူတန်းစားကမှန်း သိသာလှသည်။ လမ်းမီးတိုင်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ဖြူဖွေးသော အသားအရည် ၊ သန့်ခန့်သော မျက်နှာနှင့် တောင့်တင်းသော ကိုယ်ဟန် အချိုးအစားတို့ ကို ထင်းထင်းကြီး လှမ်းမြင်နေရရာ ရွန်းခမျာ နှမြောတသစွာ ငေးကြည့် နေရ သည်။ အဝေးက ပန်းမို့မှန်းရ ခက်လေပြီ။

ထိုကောင်လေး တစ်သိုက်ကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေသည် မှာ ရွန်းတစ်ယောက်သာ မဟုတ်။ သူတို့ က ဤအနီးအနားမှ မဟုတ်မှန်း ဝတီ သိသည်။ သည် နားက ကောင်လေး အားလုံး၏ စာရင်းကို ဝတီ အတိအကျ စုံစမ်းထားပြီးသား။ ထိုကောင်လေး တစ်သိုက်လောက် စတိုင်မိ မလိုင် အပြည့်ရှိသည့် ပုံစံမျိုး ဤအနီးအနား၌ မရှိကြောင်း ဝတီ သိနှင့် နေသဖြင့် ထိုအဖွဲ့ကို ပို၍ ကြွေနေ မိသည်။

ဪ... သေချာကြည့်မှ ဂစ်တာ တီးနေတဲ့ တစ်ယောက်က ဝတီတို့ ဆိုင်မှာ ဟိုတလောက ဆံပင် လာညှပ်ဖူးတဲ့ ကောင်လေးပါလား။

ရုပ်ရည်က အသားညိုညို လူပုံ ခန့်ခန့်နှင့်မို့ ဝတီက အတည်ကြီး ကြုံတော့ သူက နောက်တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးမယ်... မမဟု ပြန်ပြော သွားခဲ့ဖူးသည် ။ ဟုတ်ပါပြီ... သူတို့ အုပ်စုပဲ ဖြစ်မည်။

ကောင်လေးက စုစုပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်ရာ ဝတီတို့ တစ်ယောက်စီ ဆွဲလိုက်လျှင် နှစ်ဦး ကျန်ဦးမည်မို့ ထိုနှစ်ဦးကို ဆိုင်ပိုင်ရှင် နန္ဒီက အပိုင် စား ယူစေဟု စိတ်ကူးထဲတွင် အစီအစဉ် ဆွဲနေမိသည် ။ ကောင်လေး တွေကတော့ ဝတီ စိတ်ကူးကို သိလေသလား... မသိလေသလား မပြောတတ်။ ဂစ်တာကိုသာ တလွဲတချော် တီးရင်း ကီးမမိသည့် စာ သားများကို တအား အော်ဆို နေကြတုန်း... ။

ခက်ပါပြီကော... ။ ဖလောင်းကစ်တွေ ဖြန့်ဝေနေသူ ကိုကိုက တစ်ချိန် လုံး တာရာကိုပဲ စိုက်ကြည့် နေသည် ။ သူ့အကြည့်များက တာရာဆီမှာ ၊ သူ့ဖလောင်းကစ်တွေက တာရာ အတွက်လား။ မြီးကောင်ပေါက်စမို့ တာ ရာ ရှက်သလိုလို ရှိပေမဲ့ အမှန်တော့ မရှက်ပါ။ တာရာတို့ ဘဝက ရှက် နေလျှင် ငတ်မည်မို့ ရဲရဲကြီး ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ ဖလောင်းကစ်များ ပြန်ပေး နေမိသည် ။ သူနှင့်တာရာ အပြန်အလှန် ပေါ့။ သူက တာရာ တုံ့ပြန်မှုကို သဘောကျသွား လေ၍ လား မသိ။ တဟားဟားရယ်ကာ သီးမတတ်ပင် ဖြစ်သွားရာ တာရာ စိတ်ပူ သွားရသေးသည် ။ မတော်... အရယ်လွန်ပြီး တက်သွားမှ ဖြင့် တာရာဘဝ ချစ်ကြင်သူမဲ့ ဖြစ်နေဦးမည်။
